

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/18/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200550
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5016200550.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: J.. F. J.X. (právna nástupkyňa po zomretom J. J.), bytom G. U.X. XXXX/X, Ž., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o výšku starobného dôchodku J. J., o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19. apríla 2016 a iné, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 06. decembra 2016, č. k. 24Sd/135/2016-120, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sd/135/2016-120 zo 06. decembra 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd rozsudkom č. k. 24Sd/135/2016-120 zo dňa 06.12.2016, potvrdil rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 14.06.2016 a rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.05.2016 v spojení so zmenovým rozhodnutím odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 15.06.2016 a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

2. Napadnutým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.04.2016 (ďalej len Rozhodnutie I) odporkyňa podľa § 66 a § 112 ods. 1 a 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) zamietla žiadosť pôvodného navrhovateľa J. J. (ďalej len „navrhovateľ“) zo dňa 04.01.2016, ktorou prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal o prepočítanie starobného dôchodku. V odôvodnení Rozhodnutia I odporkyňa uviedla, že navrhovateľovi bol priznaný starobný dôchodok rozhodnutím odporkyne č. XXX XXX XXXX X z 27.08.2013 od 30.04.2010 v sume 101,60 € mesačne. Ďalej uviedla, že podľa § 66 ods. 9 zákona č. 461/2003 Z. z. Sociálna poisťovňa určí sumu starobného dôchodku na žiadosť podľa ods. 3 a 4 tohto ustanovenia v kalendárnom roku len raz. Z dôvodu, že navrhovateľ od 01.11.2011 nezískal žiadny vymeriavací základ, nie je možné určiť osobný mzdový bod, a preto nebolo možné zvýšiť sumu starobného dôchodku. Pretože nebolo zistené, že sa navrhovateľovi starobný dôchodok priznal v nižšej sume ako patrí, ani sa nezmenili skutočnosti rozhodujúce pre nárok na výplatu starobného dôchodku, odporkyňa žiadosť navrhovateľa z 04.01.2016 zamietla.

3. Proti Rozhodnutiu I podal navrhovateľ opravný prostriedok zo dňa 13.05.2016, v ktorom namietal, že odporkyňa nesprávne vypočítala samotný prvotný základný nárok, pretože postupovala mimo zákonný rámec, keď vypočítala teoretickú výšku starobného dôchodku za celé obdobie sociálneho poistenia od fyzického veku 15 rokov, od ktorého odpočítala výšku výsluhového dôchodku, vypočítaného a priznaného z osobitného systému sociálneho dôchodkového poistenia. Právny zástupca navrhovateľa ďalej rozviedol svoje úvahy o správnom postupe pri výpočte starobného dôchodku a tvrdil, že odporkyňa nemohla vydať napadnuté rozhodnutie, pretože jej zákon takúto možnosť nedáva. Zásadne namietal spôsob výpočtu starobného dôchodku, pretože odporuje zákonu a aj Dohovoru č. 128 o invalidných a pozostalostných dávkach v čl. 33 ods. 2, pretože ho nie je možné použiť ako prameň práva. Namietal aj poukazovanie odporkyne na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 9So/138/2011 z 22.08.2012, ktorý je podľa neho nesprávne, klamlivo a účelovo prezentovaný ako zdroj práva. Namietal, že ani tento a ani žiadny iný z rozsudkov Najvyššieho súdu SR nedefinuje, nekonvaliduje „vymyslený“ koeficient, ktorým sa dôchodok kráti, pričom nie je zrejмый pôvod, prameň práva použitý na takéto spôsoby krátenia. Pôvod práva na výsluhový dôchodok nie je odvodený od dožitia stanoveného veku života, ale je založený na princípe výsluhy, t. j. zotrvania v služobnom pomere počas stanoveného počtu rokov určeného zákonom č. 328/2002 Z. z. z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Nesúhlasil s aplikáciou čl. 33 Dohovoru č. 128 o invalidných a pozostalostných dávkach (ďalej len „Dohovor“). Záverom navrhol, aby súd vrátil vec odporkyni na nové zákonné rozhodnutie.

4. Odporkyňa vydala dňa 19.05.2016 rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X (ďalej len „Rozhodnutie II“), ktorým podľa § 66 ods. 3 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. zvýšila navrhovateľovi starobný dôchodok od 01. januára 2016. Zvýšenie navrhovateľovi priznala z dôvodu, že suma starobného dôchodku navrhovateľa sa zvýšila za obdobie dôchodkového poistenia získané počas poberania tohto dôchodku alebo jeho časti. Zvýšenie starobného dôchodku za obdobie dôchodkového poistenia počas poberania tohto dôchodku odporkyňa vyčíslila na 3,07309315 € mesačne ako súčin 1 osobného mzdového bodu 0,27955 a aktuálnej dôchodkovej hodnoty 10,9930 €. Sumu starobného dôchodku ďalej od 01. januára 2016 zvýšila podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. a § 1 písm. a/ Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 283/2015 Z. z. o 1,90 € mesačne na sumu 153,40 €.

5. Následne odporkyňa vydala rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 14.06.2016 (ďalej len „Rozhodnutie III“), ktorým podľa § 112 zákona č. 461/2003 Z. z. zrušila Rozhodnutie I s odôvodnením, že bolo nesprávne vydané.

6. Ďalej odporkyňa vydala dňa 15.06.2016 zmenové rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X (ďalej len „Rozhodnutie IV“), ktorým doplnila Rozhodnutie II. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedla, že navrhovateľovi bol od 02. januára 2010 priznaný výsluhový dôchodok, a preto odporkyňa pri určení sumy starobného dôchodku postupovala v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. 55/2011 uverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky v čiastke 5/2011. Uviedla, že spôsob výpočtu sumy starobného dôchodku je v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR.

7. Proti Rozhodnutiu III podal navrhovateľ odvolanie zo dňa 26.08.2016, v ktorom sa domáhal jeho zrušenia pre nezákonnosť. Uviedol, že zákon nepozná ani zrušenie nesprávneho rozhodnutia tým istým orgánom, ktorý takéto rozhodnutie aj vydal, ani nepozná zrušenie rozhodnutia, pretože bolo vydané nesprávne. Domáhal sa zrušenia Rozhodnutia III pre jeho arbitrárnosť a nedostatok prameňa práva. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia.

8. Navrhovateľ zároveň podal odvolanie aj proti Rozhodnutiu IV z dôvodu, že žiadosť o prepočítanie starobného dôchodku bola podaná pre nesprávny postup pri základnom výpočte prvotnej výšky priznaného starobného dôchodku, pričom uviedol, že priznať zvýšenie starobného dôchodku nežiadal. Ďalej namietal krátenie starobného dôchodku podľa § 33 ods. 2 Dohovoru. Domáhal sa zrušenia Rozhodnutia IV, nakoľko podľa jeho názoru bolo vydané nelegitímne a nelegálne ako druhé poradí, bol porušený princíp „ne bis in idem“.

9. Odporkyňa navrhla Rozhodnutie II v spojení s Rozhodnutím IV ako vecne správne potvrdiť. Poukázala na názor vyslovený Najvyšším súdom SR v rozsudku č. k. 9So/138/2011 z 22.08.2012 a rozsudku č. k. 10So/133/2014 z 30.09.2015, rozsudku č. k. 1So/34/2014 z 24.02.2015 a rozsudku č. k. 10So/11/2014 z 11.02.2015. Uviedla, že spôsob výpočtu starobného dôchodku navrhovateľa je v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Zároveň poukázala na ust. § 66 ods. 9 a § 66 ods. 3 a 4 zákona č. 461/2003 Z. z. a uviedla spôsob výpočtu zvýšenia starobného dôchodku navrhovateľa na sumu 153,40 € mesačne. K námietke navrhovateľa ohľadom nesprávne vypočítaného prvotného nároku na starobný dôchodok a výšku starobného dôchodku odporkyňa uviedla, že tieto boli predmetom rozhodnutia č. XXX XXX XXXX X z 27.08.2013 o priznaní starobného dôchodku navrhovateľa. V doplňujúcom vyjadrení odporkyňa uviedla, že Rozhodnutie III a Rozhodnutie IV boli vydané v rámci konania o opravnom prostriedku doručenom odporkyňi dňa 13.05.2016.

10. Navrhovateľ písomne reagoval na vyjadrenia odporkyne, opätovne vyjadril nesúhlas s aplikáciou čl. 33 Dohovoru a krátením starobného dôchodku a uviedol, že nakoľko ide o medzinárodný dohovor, nastupuje po podanom procesnom návrhu povinnosť príslušného konečného súdu (proti rozsudku ktorého nie je prípustný riadny opravný prostriedok), nechať vyložiť príslušnú prejudiciálnu otázku Európskym súdnym dvorom. Ak medzinárodná zmluva pri takomto dispozičnom ustanovení zakladá kontradikciu či rozpor v jej aplikácii, nie je zákonne možné, aby vnútroštátny „konečný“ súd rozhodol sám, a tak nerozhodne a preruší konanie. Navrhol preto všeobecnému súdu, aby požiadal kompetentný súd (Súdny dvor EÚ) o výklad uvedených práv (nie súlad s ústavou) označených v Dohovore ako o prejudiciálnej otázke súvisiacej s rozhodnutím.

11. Krajský súd dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné vyhovieť. V odôvodnení rozsudku citoval § 186 ods. 3, § 66 ods. 3, 4 a 9, § 112 ods. 1, 4, § 195 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.. Uviedol, že odporkyňa sa pri vydávaní Rozhodnutia I dôsledne uvedenými ustanoveniami neriadila, v dôsledku čoho vydala nesprávne rozhodnutie. Pokiaľ v priebehu ďalšieho konania toto rozhodnutie zrušila Rozhodnutím III, iným spôsobom ako použitím analógie § 112 zákona č. 461/2003 Z. z. postupovať nemohla, pretože zákon č. 461/2003 Z. z. neobsahuje samostatné ustanovenie o možnosti zrušiť nesprávne vydané rozhodnutie. I keď s poukazom na povinnosť vyplývajúcu z ust. § 195 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. sa krajský súd čiastočne stotožnil s námietkami právneho zástupcu navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku zo dňa 26.08.2016, súčasne poznamenal, že tieto priamy vplyv na správnosť skôr vydaného napadnutého rozhodnutia zo dňa 19.05.2016 (Rozhodnutie II), ktoré nahradilo napadnuté Rozhodnutie I, a zmenového rozhodnutia vydaného dňa 15.06.2016 (Rozhodnutie IV) nemajú. Skonštatoval, že nesprávne rozhodnutie zo dňa 19.04.2016 (Rozhodnutie I) bolo potrebné zrušiť, keďže odporkyňa dňa 19.05.2016 rozhodla o zvýšení starobného dôchodku navrhovateľa.

12. Podľa krajského súdu nebolo sporné, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok naposledy zvýšený rozhodnutím odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24.03.2015, podľa § 293di ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. od 01. januára 2015 na sumu 148,40 € mesačne, a to za obdobie dôchodkového poistenia získané počas poberania starobného dôchodku do 31. decembra 2014. Uviedol, že Rozhodnutím II odporkyňa podľa § 66 ods. 3 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. zvýšila starobný dôchodok navrhovateľa od 01. januára 2016 na sumu 153,40 € za obdobie dôchodkového poistenia získaného počas poberania starobného dôchodku od 01. januára 2015 do 31. decembra 2015 a zopakoval výpočet zvýšenia uvedeného v Rozhodnutí II.

13. K námietkam právneho zástupcu navrhovateľa ohľadom krátenia priznaného starobného dôchodku v súvislosti s čl. 33 ods. 2 Dohovoru krajský súd poznamenal, že odporkyňa právoplatným rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 27.08.2013 vykonala výpočet teoretickej sumy starobného dôchodku (t. j. 520,20 €) tak, že zhodnotila všetky preukázané doby poistenia (t. j. 39,4684 rokov, teda aj so započítaním doby služby príslušníka ZVJS). Následne určila sumu starobného dôchodku, zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku a koeficientu určeného ako podiel doby služby a úhrnu obdobia dôchodkového poistenia (t. j. všetkých získaných dôb dôchodkového poistenia), ktoré bolo zhodnotené na teoretickú sumu

starobného dôchodku. Následne krátila teoretickú sumu starobného dôchodku o sumu starobného dôchodku, zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie výsluhového dôchodku za celé roky, t. j. o sumu 421,76525904 €. Výsledná suma starobného dôchodku navrhovateľa podľa zákona č. 461/2003 Z. z. je 98,50 € mesačne.

14. Odporkyňa v súlade s ust. § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. vykonala výpočet starobného dôchodku navrhovateľa aj podľa predpisov účinných do 31.12.2003, t. j. podľa zákona č. 100/1998 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, pričom opätovne použila vyššie uvedenú metódu výpočtu teoretickej sumy starobného dôchodku a jeho krátenia. Výslednú sumu starobného dôchodku 35,90 € porovnávala so sumou starobného dôchodku vypočítaného podľa zákona č. 461/2003 Z. z., pričom navrhovateľovi priznala sumu pre neho výhodnejšiu, t. j. 98,50 €, ktorú následne postupne zvyšovala (valorizovala).

15. Krajský súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR v otázke nároku na starobný dôchodok v súbehu s nárokom na výsluhový dôchodok, ktorá je rozsiahla a konštantná (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4So/189/2008 z 29.05.2008). Podľa názoru krajského súdu u navrhovateľa v posudzovanom prípade došlo k vzniku nároku na dávku v starobe v dvoch oddelených systémoch dôchodkového zabezpečenia (poistenia). Pre výšku starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia mu boli hodnotené aj doby zamestnania, ktoré boli súčasne hodnotené pre nárok a výšku výsluhového dôchodku v systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov. Pokiaľ odporkyňa použila postup výpočtu teoretickej výšky starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia, ktorá by navrhovateľovi patrila, ak by všetky doby poistenia získal vo všeobecnom systéme a následne takto zistenú výšku skrátila postupom podľa čl. 33 Dohovoru, postupovala v súlade so zákonom. Krajský súd tiež uviedol, že navrhovateľ nemôže spravodlivo požadovať, aby mu bola vyplácaná suma starobného dôchodku priznaného vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia aj za doby, ktoré mal hodnotené aj v osobitnom systéme pre nárok a výšku výsluhového dôchodku, ktorý mal k dovŕšeniu dôchodkového veku charakter dávky v starobe z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, a to bez ohľadu na to, že osobitný systém pojem „starobného dôchodku“ neobsahuje.

16. Návrh právneho zástupcu navrhovateľa, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke v súvislosti s výkladom hmotnoprávných ustanovení Dohovoru krajský súd nepovažoval za opodstatnený.

17. K námietkam právneho zástupcu navrhovateľa ohľadom vydania zmenového rozhodnutia, krajský súd poznamenal, že pokiaľ odporkyňa chce ňou vydané rozhodnutie aj v čase preskúmvacieho konania, ktoré ešte nebolo právoplatne ukončené, pozmeniť alebo doplniť zmenovým rozhodnutím, túto kompetenciu, resp. právomoc žiadne ustanovenie zákona č. 461/2003 Z. z. nezakazuje. Znamená to však, že predmetom preskúmvacieho konania pred súdom sa stáva nielen pôvodné napadnuté rozhodnutie vo veci, ale aj všetky zmenové rozhodnutia týkajúce sa tej istej veci. Vydanie zmenového rozhodnutia, ktoré sa neskôr stane predmetom preskúmvacieho konania spolu s pôvodným rozhodnutím v tej istej veci, nemôže byť a nestáva sa skutočnosťou vyvolávajúcou nezákonnosť tohto rozhodnutia. V predmetnom konaní (zjednodušene povedané) sa predmetom súdneho prieskumu stali rozhodnutia odporkyne, ktorými podľa § 66 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. odporkyňa zvýšila navrhovateľovi starobný dôchodok od 01. januára 2016 na sumu 153,40 € mesačne. Záverom krajský súd konštatoval, že zvýšenie starobného dôchodku navrhovateľa za obdobie dôchodkového poistenia získané počas poberania starobného dôchodku od 01. januára 2015 do 31. decembra 2015 bolo vykonané správne a v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 461/2003 Z. z. Krajský súd preto Rozhodnutie III, ako aj Rozhodnutie II v spojení so zmenovým Rozhodnutím IV potvrdil podľa § 250q ods. 3 OSP ako vecne správne.

18. Rozsudok krajského súdu napadol včas podaným odvolaním navrhovateľ. V rozsiahlom podaní namietať, že krajský súd sa žiadnym ani len minimálnym spôsobom nevysporiadal s predloženými dôkazmi, nechal ich do úvahy a zároveň nevykonal prejudiciálnu otázku, pričom do žalovanej veci vsúva úplne iné právne skutočnosti. Potvrdenie rozhodnutí odporkyne vníma ako porušenie právnej istoty a

princípu právneho štátu a porušenie zásady ne bis in idem. Namietal nedostatočnosť zisteného skutkového stavu veci potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností, zároveň mal za to, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, kde na základe predložených a nevykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zároveň sa domáhal posúdenia nevykonaných dôkazov, posúdenia procesných pochybení, posúdenia predložených dôkazov na základe, ktorých prvostupňový súd vykonanými dôkazmi dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň posúdenia skutočností, na základe ktorých krajský súd arbitrárnym rozhodnutím vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň zrušenia rozsudku krajského súdu.

19. Navrhovateľ namietal procesný postup odporkyne, ktorým vydala tri rôzne rozhodnutia v tej istej veci a žiadal predložiť základný prameň práva. Uviedol, že zákon neumožňuje odporkyňu zrušiť svoje vlastné rozhodnutie, pričom toto je možné iba súdom podľa ustanovení OSP. Ďalej namietal aj postup krajského súdu, resp. opomenutie práva navrhovateľa vyjadriť sa, či súhlasí alebo nesúhlasí s pojednávaním bez prítomnosti odporkyne, krajským súdom. Namietal, že krajský súd nemal prečo vťahovať do konania aj predchádzajúce rozhodnutia o zvýšení starobného dôchodku, proti ktorým navrhovateľ nepodal opravný prostriedok.

20. Ďalej namietal výpočet starobného dôchodku v rozhodnutí odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 27.08.2013 a žiadal označiť prameň práva, ktorý odporkyňa pre takýto výpočet použila. V tomto prípade je podľa neho povinne započítateľné obdobie dôchodkového poistenia výkonu služby policajta, ktoré bolo získané do 31.12.2003, pretože zákon ustanovuje výluku iba pre prípad: „ak boli zhodnotené na nárok na vdovský výsluhový dôchodok, vdovský dôchodok, vdovecký výsluhový dôchodok, vdovecký dôchodok, sirotsky výsluhový dôchodok alebo sirotsky dôchodok podľa osobitného prepisu“. Názor uvedený v rozsudku krajského súdu o možnosti krátiť starobný dôchodok navrhovateľa primerane k počtu skončených rokov doby trvania služby považoval za absolútnu degradáciu práva priznať starobný dôchodok aj za roky odpracované v služobnom pomere policajta. Uviedol, že dispozícia, ktorú mala určiť vnútroštátna zákonodarná moc vnútroštátnym zákonným predpisom, v ktorom by boli jasne a zreteľne určené podmienky a rozsah krátenia, do dnešného nebola určená. Záverom uviedol, že celý rozsudok krajského súdu je nevykonateľný a zmätočný pretože krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že rozhodnutie odporkyne potvrdzuje podľa § 250 q ods. 2 OSP ako vecne správne, pričom odsek 2 § 250q sa týka azylu a doplnkovej ochrany.

21. Právny zástupca navrhovateľa v závere podaného odvolania opätovne prezentoval svoj výklad ustanovení Dohovoru. Rozsiahlo rozobral povinnosť súdu predložiť prejudiciálnu otázku Európskemu súdnemu dvoru a s tým súvisiacu judikatúru a navrhol, aby odvolací súd prerušil konanie, až do rozhodnutia ústavného súdu (Európskeho súdneho dvora) a na základe vykonaného vyjadrenia ústavného súdu (Európskeho súdneho dvora) rozhodol v tejto konkrétnej veci.

22. Podaním zo dňa 23.01.2017 právny zástupca navrhovateľa doplnil odvolanie proti rozsudku krajského súdu, kde zopakoval argumenty uvedené v pôvodnom odvolaní. Opätovne namietal, že krajský súd vsúva do konania iné právne skutočnosti a nesúhlasil s tým, aby súd nahrádzal dokazovanie a vykonával tvrdenie odporkyne, ktoré táto doposiaľ neuplatnila, nenamietala.

23. V stručnom vyjadrení zo dňa 30.01.2017 odporkyňa k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že dôvody uvádzané navrhovateľom v odvolaní nepovažuje za opodstatnené a trvala na vecnej správnosti Rozhodnutia II v spojení s Rozhodnutím IV. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

24. Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s citovaným ustanovením najvyšší súd v konaní postupoval podľa ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“).

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zrušiť (§ 221 ods. 1 písm. a/ a h/ OSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

26. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie odporkyne z 14.06.2016 (Rozhodnutie III) a rozhodnutie z 15.06.2016 (Rozhodnutie IV) boli doručené navrhovateľovi 08.07.2016 (resp. oprava Rozhodnutia IV z 12.09.2016 bola doručená 16.09.2016), teda už za účinnosti zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok. V tejto súvislosti krajský súd opomenul skutočnosť, že v zmysle ust. § 215 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2016 o podanom odvolaní proti rozhodnutiu ústredia rozhoduje generálny riaditeľ odporkyne. Z uvedeného dôvodu je na rozhodnutie o opravnom prostriedku proti Rozhodnutiu III a Rozhodnutiu IV príslušný generálny riaditeľ odporkyne a nie krajský súd. Bez právoplatného rozhodnutia o odvolaniach voči Rozhodnutiu III a Rozhodnutiu IV nie je možné posúdiť opravný prostriedok podaný navrhovateľom v tomto konaní. Krajský súd bol preto povinný odvolanie voči Rozhodnutiu III a Rozhodnutiu IV postúpiť na odvolacie konanie generálnemu riaditeľovi odporkyne a konanie prerušiť až do jeho právoplatného rozhodnutia.

27. Odvolací súd v súvislosti s výpočtom starobného dôchodku navrhovateľa, ktorý zároveň bol poberateľom výsluhového dôchodku, poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 9So/211/2015 zo dňa 27.09.2017, v ktorom uviedol: „Z ustanovení § 38, § 39 a § 128 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. vyplýva, že nemožno stotožňovať dobu služby potrebnú pre vznik nároku na výsluhový dôchodok (trvanie služobného pomeru v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok) a spôsob určenia sumy výsluhového dôchodku. Pre nárok na výsluhový dôchodok je v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. možné hodnotiť iba doby služby a doby, hodnotiteľné ako doby služby (základná vojenská služba). Nie je preto správne tvrdenie odporkyne, že doby poistenia (zamestnania) mimo osobitného systému sociálneho zabezpečenia nie je možné hodnotiť z dôvodu, že bolo zohľadnené pre výpočet výsluhového dôchodku podľa § 128 zákona č. 328/2002 Z. z.“ V súvislosti so žiadosťou navrhovateľa o prepočet základného nároku na starobný dôchodok, je povinnosťou druhostupňového správneho orgánu skúmať, či krátenie starobného dôchodku vykonala odporkyňa v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu a iba v prípustnej výške a či takýto záver aj náležite odôvodnila.

28. Na účely priznania starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia je odporkyňa pri postupe podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 povinná krátiť tzv. teoretickú sumu starobného dôchodku koeficientom, ktorý zodpovedá pomeru doby služby rozhodnej pre nárok na výsluhový dôchodok (viď. aj rozsudok Najvyššieho súdu 9So/45/2017).

29. Pokiaľ právny zástupca navrhovateľa žiadal, aby odvolací súd prerušil konanie „až do rozhodnutia ústavného súdu (európskeho súdneho dvora)“, pričom sa obsiahlo venoval povinnosti súdu, proti rozsudku ktorého nie je prípustný opravný prostriedok, predložiť prejudiciálnu otázku na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, odvolací súd konštatuje, že požiadavka navrhovateľa na predloženie prejudiciálnej otázky je neopodstatnená a nie je možné jej vyhovieť.

V danom prípade nie je dôvod na postup podľa § 109 ods. 1 písm. b/, keďže predmetom sporu je aplikácia čl. 33 ods. 2 Dohovoru (právna otázka), ktorá bola opakovane riešená v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V prípade výkladu znenia Dohovoru, o ktorý žiada právny zástupca navrhovateľa, nejde ani o nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou.

Rovnako v tomto prípade nie je odvolací súd oprávnený predložiť prejudiciálnu otázku ani Súdnemu dvoru Európskej únie. Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ odkazuje na pôvodný čl. 234 Zmluvy o fungovaní Európskych spoločenstiev, v súčasnosti čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa ktorého Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný názor o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej

únie. Podľa čl. 1 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa slovom „zmluvy“ označujú Zmluva o fungovaní Európskej únie a Zmluva o Európskej únii.

Dohovor o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) prijatý generálnou konferenciou Medzinárodnej organizácie práce nie je zmluvou v zmysle čl. 267 písm. a/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie, na výklad ktorej by bol oprávnený Súdny dvor Európskej únie. Zároveň Dohovor nie je ani aktom inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Európskej únie, a preto oprávnenie Súdneho dvora Európskej únie nie je možné vyvodiť ani z písm. b/ čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Dohovor bol prijatý generálnou konferenciou Medzinárodnej organizácie práce (International Labour Organization), ktorá je špecializovanou agentúrou Organizácie spojených národov.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

31. V ďalšom konaní krajský súd postúpi odvolania podané proti rozhodnutiu z 14.06.2016 (Rozhodnutie III) a z 15.06.2016 (Rozhodnutie IV) generálnemu riaditeľovi odporkyne a konanie o oprávnom prostriedku voči rozhodnutiu č. XXX XXX XXXX X z 19.04.2016 preruší až do rozhodnutia o odvolaniach voči rozhodnutiu z 14.06.2016 (Rozhodnutie III) a z 15.06.2016 (Rozhodnutia IV). Následne s prihliadnutím na výsledok týchto odvolacích konaní vo veci opäť rozhodne. Zároveň rozhodne aj o trovách konania vrátane trov odvolacieho konania.

32. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.